

Kajmanklappning. Sofie Bele från Västerås klappar en vild jacaré i Pantanal, ett av världens största våtmarksområden. Foto: PRIVAT

Närkontakt med Brasilien

Att studera utomlands ett år är en dröm för många. För Sofie Bele från Västerås har drömmen blivit verklighet. I dag befinner hon sig i Salvador i Brasilien. I snart ett år har hon levt ett helt annat liv än vad hon vanligen gör i Västerås. Men Sofie har inte bara rest över halva jordklotet – som människa har hon också gjort en lång inre resa.

Den 19 juli förra året började Sofies resa. På Arlanda sade hon och fyra andra svenska ungdomar hejdå till kalla Sverige och begav sig mot varmare trakter. Efter en sväng förbi Danmark och London landade de i São Paulo. Där lämnade hon sin sista trygghet, de andra ungdomarna, och begav sig ensam till Salvador.

– Innan jag landade i Salvador tittade jag ut genom flygplansfönstret och såg stranden, palmerna och de vita sanddynorna. Det var som att landa i ett paradys, berättar hon.

Både Sofies äldre bror och syster har åkt med Rotary, så valet var för henne enkelt.

– Om man skickar iväg sin son eller dotter med Rotary måste man också ta emot en utbytesstudent. Bra är också att man får en kontaktperson och att det är obligatoriskt att byta värdfamilj minst en gång, säger hon.

Alla som åker med Rotary får en speciell kavaj, som används på middagar och evenemang. Meningen är att alla utbytesstudenter ska byta pins, som sedan sätts i kavajen.

– Efter åtta månader i Brasilien är min kavaj full av pins från hela världen, berättar Sofie.

De tre första månaderna bodde Sofia hos en familj med en son. Efter tre veckor åkte han dock till USA och då blev det lite ensamt, även om alla gjorde allt för att hon skulle trivas.

– Det dröjde inte länge förrän jag kände mig som en familjemedlem, säger hon.

I dag bor Sofie med sin andra värdfamilj och har tre "syskon".

Färgstarkt. Sofie sminkar ett av barnen på barnhemmet i Bonito.

Brasilien är dock inte bara sol, bad och vackra palmer. Sofie berättar att i Salvador ser hon mycket fattigdom.

– Förra året anordnade min värdfamilj en julfest för gatubarnen i området. Min värdmamma lagade julmat och ordnade musik i trädgården och sedan bjöd de in barn från gatan, berättar hon.

Sofie har också besökt tre av de många barnhemmen i Brasilien.

– De två första låg i Bonito, en liten stad med 3 000 invånare. En sådan liten stad trodde jag inte hade några barnhem, resonerar hon.

– Många av barnen visste inte ens hur gamla de var, berättar hon uppgiven.

Det tredje barnhemmet låg i Porto Seguro. Där träffade Sofie två pojkar på 18 år, som växt upp på barnhemmet och nu hjälpte till att driva det.

– De fick mig att inse hur lyckligt lotadt jag är. Att få möjligheten att resa runt halva jorden och vara i ett annat land ett helt år kunde de inte ens drömma om.

Skolan i Brasilien skiljer sig ifrån den svenska på många vis. Först och

främst är klasserna mycket större, en normalklass innehåller omkring 55 elever. Man har inga laborationer, utan bara långa föreläsningar. Den största skillnaden är nog ändå schemat.

– Jag börjar klockan 7.15 på morgonen med två lektioner på 100 minuter vardera. Sedan kommer lunchen på 30 minuter. Den sista lektionen är slut 12.45, berättar hon.

– Prov har man på lördagar, från klockan nio på morgonen fram till lunch. Betygen sätts efter en skala från ett till tio, där tio är högst. Om man får lägre än sex i många ämnen får man gå om året.

– Det är bra med en bredare skala än i Sverige, eftersom det blir rättvisare, anser Sofie.

Efter tredje året, som är det sista skolåret i Brasilien, gör de flesta prov, så kallade vestibular, för att komma vidare i sin utbildning.

– Proven är svåra och dyra och om man inte klarar dem får man vänta ett helt år innan man får en ny chans.

I skolan i Brasilien måste man också ha speciella kläder. Bestämmelserna säger att man ska ha jeans och en speciell skoltröja. Det är tillåtet att ha

Stor stad i stort land. Salvador (som ofta kallas Bahia) ligger vid Atlankusten i Brasilien, ett av världens största och mest folkrika länder.

Illustration: DANIEL GUERRA

shorts, men endast svarta. Kjol och sandaler är absolut förbjudet.

Sofie menar att folk i allmänhet är mer öppna i Brasilien än i Sverige, men sätten att ta kontakt med människor skiljer sig. Något man inte gör i Brasilien är att gå fram och presentera sig själv, utan man väntar på att bli presenterad. Det kände Sofie inte till och därför var det somliga som tyckte att hon var konstigt.

I Brasilien firar man allt som går att fira ordentligt. Sofie har till exempel fått uppleva en riktig brasiliansk jul, det vill säga ungefär som öppet hus i trädgården, med jättemycket folk.

– Det var inget "sitta hemma och kolla på Kalle Anka", berättar hon.

Något annat som firas rejält är födelsedagar.

– Jag hade födelsedag i fyra dagar, berättar hon lyckligt.

Sofie är nöjd med sin resa och inte undra på det, temperaturen har aldrig varit lägre än 25 grader!

– Jag har lärt mig att klara mig själv och framför allt att allt som är annorlunda inte är konstigt, avslutar hon.

FRIDA HERRGÅRD
frida.herrgard@vlt.se